

Tilfælde maa man for Fremtiden alligevel udrede alle de Udgifter, man hidtil har udredet til den offentlige Skole, enten man benytter den eller ej. Der paalægges altsaa en Ekstraudgift. Jeg synes ikke, at den private Skole er saaledes over for den offentlige, at man siger: Enhver Mand skal betale sin Udgift til det offentlige Skolevæsen, enten han vil benytte det eller ej, uden at faa noget som helst til Gengæld fra det offentlige, for saa vidt han selv sørger for Børnens Undervisning, og naar det indskrænkes til, at Skolepenge kun kunne anvendes for de Forældre, der søge til en anerkendt privat Skole, forekommer det mig, at den Frygt, man nærer for dette Princip, er temmelig ugrundet. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Undervisningsinspektøren, ser man nu, at den højtærede Minister har haft en Fornemmelse af, at denne Embedsmand med det Navn og den Titel ikke vilde passere Folketinget. Det har været Ministeren om at gøre at faa en ny Embedsmand til at bistaa sig med Hensyn til den overordnede Ledelse af Skolevæsenet, og Ministeren har nu tænkt, at skal han faa denne Embedsmand stadfæstet her i Tinget, maa han døbes om; saa maa han have et Navn, der har god Klang her i Tinget, og dette Navn har Ministeren fundet. I den Henseende beundrer jeg den Genialitet, den højtærede Minister har lagt for Dagen ved dette Forslag, som gaar ud paa at kalde den ny Embedsmand, den overordnede Undervisningsinspektør „Konsulent“, for er der noget, som dette Ting ikke kan staa for, saa er det Ordet Konsulent. Jeg raader enhver Minister, der vil have en ny Embedsmand, til at kalde ham Konsulent — saa gaar han. Thi det er en Selvfølge, at kan man ikke modstaa en Konsulent til at foreskrive, hvorledes man skal tilberede Svineføden, saa kan man selvfølgelig langt mindre modstaa at bevilge en Konsulent, der faar en saadan Betydning som den her foreslaaede. Det undrer mig derfor ikke, at den ærede Ordfører gik med saa let en Haand derover, han satte kun sin Finger paa den høje Vøn. Ministeren saa Vønningen fra dens Begyndelse; den ærede Ordfører saa den, saaledes som den vil blive, naar Konsulenten naar den højeste Vøn. Den Strid, der egentlig er mellem den højtærede Minister og Ordføreren, forekommer mig at ligge deri, at de staa hver ved sin Ende af Vønningen og se den fra hver sin Side. Det blive de nok entge om, naar der ikke er andet i Bejen. Men jeg for mit Vedkommende finder ikke, at der er Anledning til i Loven at skabe dette ny

Embed, som vil blive staaende i al Fremtid, hvad enten man har en dertil kvalificeret Mand eller ej. Jeg fastholder det, jeg gjorde gældende allerede ved Sagens 1ste Behandling, at den naturlige Vej vil være den, at naar det her i Landet viser sig, at der er en fremragende Skolemand, som har indlagt sig Fortjenester af vort Skolevæsen og kan gøre god Fyldest i en saadan Stilling, naa, ja, Herregud, lad os saa kalde ham Konsulent — Navnet har jo ikke saa megen Betydning, men lad os da votere en Sum hvert Aar paa Finanslovsforslaget, saa længe vi bruge denne Mand, og staa frit, naar han dør, saa at man kan indbringe Vønningen, hvis man ikke har en Mand, som kan udfylde denne Plads. Saaledes har Rigsdagen stillet sig tidligere over for tidligere Skoleinspektører. Da vi havde Mænd som Biskop Mourad og Biskop With, voterede Rigsdagen hvert Aar en Sum paa Finansloven, saa længe disse Mænd vare i Funktion, men da de hørte op at virke, drog man Bevillingen ind, og deri handlede man ret. Jeg foreslaar, at man stiller sig paa samme Stade i Fremtiden. Der er et Vædringsforslag, som jeg og mine Meningsfæller ikke have tiltraadt, nemlig Vædringsforslaget Nr. 124, som vedrører Tilskuddet til Kjøbenhavns Kommune. Jeg skal ikke genoptage en Forhandling derom. Denne Sag blev meget omhyggelig drøftet ved Sagens 2den Behandling. Mine Meningsfæller og jeg lade denne Paragraf staa for Flertallets Regning. Vi have ikke været med til at publisere og pynte paa den, det maa Flertallet om. Det har villet give denne Paragraf en lille Udmykning ved at tilføje en Bestemmelse, hvorefter disse 170,000 Kr. kunne anvendes ogsaa til Timelærere. Denne lille Vædring er ret karakteristisk med Hensyn til denne Sag. Medens Lovforslaget kun handler om det øvrige Land og overhovedet gaar ud paa, at Staten kun skal yde sin Støtte, naar Lærerne blive ældre, i Form af Alderstillæg, saa er Kjøbenhavns Kommune selvfølgelig favoriseret paa den Maade, at Statens Midler, for at begynde med Begyndelsen, skulle anvendes til Timelærerne ved at give disse en større Vøn. Det er i alle Henseender en højt beyndelig Paragraf, hvorledes man end tager den. Men det mærkelige ved den er, at her sluttes en Af-tale mellem to Parter: Staten paa den ene Side og Kjøbenhavns Kommune paa den anden Side. Staten faar for sit Vedkommende en lovlig Forpligtelse til at udrede 170,000 Kr., men den anden Part, Kjøbenhavns Kommune, staaar aldeles frit med Hensyn til, hvorledes den vil anvende disse